

ELLIE DEAN

Voor
altijd

ROMAN

Engeland, 1942. Op de vlucht voor haar gewelddadige echtgenoot komt Ruby in Cliffohaven terecht. Kan ze daar een nieuwe toekomst opbouwen?

1

East End, Londen, 1942

In het kamertje van Ruby Clark en haar man Raymond hing de muffe geur van ongewassen beddengoed, lang vergeten maaltijden en groezelige warmte. De ruimte werd grotendeels in beslag genomen door een ijzeren bed en verder waren er alleen een tafeltje, twee gammele houten stoelen, een gehavende ladekast en een paar haken aan de deur om hun kleren op te hangen.

Aan die haken hingen kleeerhangers met de pakken en zorgvuldig gestreken overhemden van Raymond Clark. Op een krant voor de gasmeter stond een rij glanzend gepoetste schoenen. Tegen al die mooie kleren stak het kamertje nog armzaliger af, maar Raymond had een reputatie op te houden en hij had er geen moeite mee om zijn op dubieuze wijze verkregen geld te besteden aan maatpakken en met de hand gemaakte schoenen, terwijl Ruby het moest doen met tweedehandsjes uit de winkel van het Leger des Heils.

Terwijl Ruby zich waste met een kom lauw water hoorde ze het gegil en geschreeuw van de burens door de dunne muren dringen en over de gangen en langs de betonnen trappen weergalmen. Het was nooit stil in het gebouw en hoewel ze er van kinds af aan gewend was, leek er vandaag meer herrie te zijn dan anders. Ze verlangde naar een paar kostbare minuten stilte om te rouwen.

Een vlieg vloog met irritante regelmaat tegen het smerige raampje, dat uitzicht bood op een ander flatgebouw, en het tikken van de klok op de smalle schoorsteenmantel boven het gashaardje herinnerde haar eraan dat ze te laat dreigde te komen. Zonder iets te zeggen wierp ze een blik op het

sombere gezicht van haar moeder en liet zich op de dunne matras zakken. Het beddengoed was een van zweet doortrokken warboel, maar ze had gewoon niet de energie en de tijd om het te verschonen.

Ruby deed haar ondergoed aan, sjoerde haar versleten katoenen jurk over haar hoofd, trok hem naar beneden en begon met trillende vingers de knoopjes dicht te doen. Het was een oude jurk; de eens vrolijke kleuren waren verbleekt door de vele wasbeurten en het materiaal was net zo dun en kwetsbaar als haar geestelijke gesteldheid. Maar de stof was zo zacht geworden dat die als een troostende streling om haar bont en blauwe lijf viel.

Ze negeerde de boze blik van haar moeder en stak haar blote voeten in de schoenen met hoge hakken die ze van Ray moest dragen als ze achter de bar van de Tanner's Arms stond. 'Ik moet naar mijn werk, mam,' mompelde ze. 'We hebben het geld nodig.'

'Het is nog maar een week geleden. Je bent nog lang niet beter, meisje,' protesteerde Ethel Sharp, die haar magere armen strak over elkaar had geslagen. 'Als het aan mij lag, bleef je nog minstens een paar dagen in bed.'

'Maar het is niet aan jou, mam,' zei ze zacht. 'Ray heeft gezegd dat ik moest gaan werken, dus dat doe ik.' Ze pakte de kam, waar bijna geen tanden meer aan zaten, en haalde hem door haar dikke bruine haar. Ondanks haar moedige woorden voelde ze een afschuwelijke, zeurende pijn in haar buik en ze verlangde er wanhopig naar om weer in bed te gaan liggen en de dekens over zich heen te trekken.

De metalen krulspelden onder Ethels hoofddoek wiebelden en de bescheiden boezem onder haar wikkelschort trilde toen ze haar opgekropte woede niet langer in toom kon houden. 'Hij deugt niet, Ruby. Geen fatsoenlijke man zou doen wat hij heeft gedaan en dan verwachten dat jij...'

'Hou op, mam,' viel ze haar vermoeid in de rede. 'Ik weet dat je het goed bedoelt, maar hij is nu eenmaal mijn man, dus laat het gaan.'

Ethel pakte Ruby bij de schouders en draaide haar voorzichtig om naar de spiegel vol vliegenpoep op de oude ladekast. 'Moet je jezelf nou eens zien.' Haar stem brak van emotie. 'Je bent achttien, Ruby, maar je ziet er net zo oud en versleten uit als ik.' Haar toon werd zachter en er stonden

tranen in haar ogen toen ze naar hun spiegelbeeld keek. ‘Je moet leren die vuisten te ontwijken en je mond te houden, Ruby, anders vermoordt hij je nog een keer. Net zoals hij die arme, onschuldige baby in je buik heeft vermoord.’

Ruby werd diep geraakt door haar woorden, maar ze verborg haar gevoelens vastberaden. Als ze toegaf aan de pijn en het verdriet ging ze kapot en niets kon de klok terugdraaien en haar baby redden. ‘Hij heeft gezegd dat het hem speet.’ Ze draaide weg van de spiegel. ‘En hij heeft beloofd dat hij me niet meer zou slaan.’ Ze slikte de tranen weg. ‘Ik moet hem geloven, mam,’ fluisterde ze.

‘Zijn beloften betekenen helemaal niets, dat weet je net zo goed als ik,’ zei haar moeder.

Ruby keek naar het door zorgen getekende gezicht van haar moeder en omhelsde haar, waarmee ze stilzwijgend toegaf dat ze gelijk had. ‘Je weet hoe het is, mam,’ zei ze zacht. ‘Het heeft geen zin erover door te drammen.’

Ethel zweeg terwijl ze elkaar vasthielden; waarschijnlijk dacht ze aan de blauwe plekken en blauwe ogen die Ruby’s stiefvader, Ted Wiggins, haar had bezorgd. ‘Ted is tenminste soldaat geworden,’ zei ze toen ze zich met een wrange glimlach losmaakte uit de armen van haar dochter. ‘Jammer dat Raymond niet in het leger gaat, dan zouden we allebei een beetje rust krijgen.’

‘Nou, dat gaat niet gebeuren,’ zei Ruby met een zucht. ‘Ray heeft platvoeten en slechte ogen. Het leger wil hem niet hebben.’

‘Hij doet alsof hij heel wat voorstelt, maar niemand heeft een moer aan hem, behalve zijn maatjes van de zwarte markt.’ Ethel snoof verachtelijk en sloeg haar armen nog strakker om haar magere borstkas.

Ruby was het stiekem met haar eens, maar dat zou ze nooit hardop durven zeggen. Rays broze trots was ernstig aangetast toen hij was afgekeurd; hij was een boze man geworden en Ruby was doodsbang dat hij in haar ogen dezelfde minachting zou denken te zien als zijn ooms aan de dag hadden gelegd toen hij bij de Home Guard was ingedeeld. Het was alsof ze elke dag op het scherpst van de snede moest balanceren en ze vroeg zich af of ze dat ooit zou leren.

Ethel leek te beseffen dat het geen zin had om er verder over te praten en stak een hand in de zak van haar schort. 'Ik heb mijn laatste beetje poeder meegebracht.' Ze gaf Ruby de vlekkerige poederdoos. 'Je hebt het nodig om die blauwe plekken weg te werken.'

Ruby deed voorzichtig wat poeder op de gele en paarse plekken en keek zonder veel vreugde in de spiegel. Vroeger was ze best knap geweest. Ze had levendige groene ogen, een opgewekte glimlach en glanzend haar met de kleur van hazelnoten gehad. Nu zag ze er sjofel uit. Door het leven in deze armetierige kamer met een man die in een oogwenk in woede kon uitbarsten, was al haar levensvreugde verdwenen.

Ethel leek haar gedachten te lezen en op haar gezicht verscheen een vermoeide berusting. 'Wie zijn billen brandt, moet op de blaren zitten, zo is het nu eenmaal.' Met een zucht legde ze haar eeltige hand tegen Ruby's wang. 'Wij vrouwen hebben het niet gemakkelijk, liefje, maar je hebt altijd mij nog als het te erg wordt.'

Ruby duwde haar wang even tegen de warme hand en toen wendde ze zich af. Haar moeder kon niet veel meer doen dan haar oplappen en thee en medeleven bieden, en als Ray haar hier aantrof, kwam er weer ruzie van. 'We moeten gaan, mam.' Ze gaf het poederdoosje terug, trok een gebreid vest aan en pakte haar goedkope handtas.

'Ik blijf nog even om hier een beetje op te ruimen,' zei Ethel met een blik op het groezelige bed. Met de zoom van haar schort wreef ze een van de koperen knoppen op. 'Als hij thuiskomt en de kamer zo ziet, wordt hij weer driftig.'

Ruby slaakte een diepe zucht. 'Beter van niet, mam. Je weet dat hij het niet prettig vindt als je hier komt.'

'Waar moet het naartoe als een moeder haar enige dochter niet meer kan opzoeken?' mopperde Ethel. 'Als je vader nog zou leven, zou hij hem aan de hoogste boom opknopen, als je dat maar weet.'

Ruby gaf geen antwoord en hield de deur open tot haar moeder naar buiten was gestapt. Haar vader was een ruwe dokwerker geweest, bij wie je niet met mooie praatjes moest aankomen. Hij had nooit een hand opgeheven tegen Ethel of Ruby en vond mannen die hun vrouwen mishandelden

het laagste uitschot wat er bestond. Hij zou Ruby zeker hebben verdedigd en ervoor hebben gezorgd dat Raymond een koekje van eigen deeg kreeg, maar hij was al meer dan tien jaar dood en het had weinig zin om te wensen dat alles anders was. Zij en Ethel hadden allebei fouten gemaakt en daar moesten ze mee leven.

Ruby deed de deur dicht en boog haar hoofd, zodat haar haar naar voren viel en haar gehavende gezicht overschaduwde. De alwetende blikken en meelevende glimlachjes van de vrouwen die ze in de gang tegenkwamen waren een stille uiting van zusterschap en begrip, maar ze vormden een club waar Ruby nooit bij had willen horen. Ze had zelfs gezworen dat ze nooit zoals zij zou worden. En toch was dat vanaf het moment dat ze Raymond Clark had ontmoet onvermijdelijk gebelegen.

Ze zigzagden tussen de kinderwagens en fietsen door die op de smalle gang op de vijfde verdieping stonden en liepen de betonnen trap af. Geen van beiden keek om zich heen, want er was niet veel te zien dat hen kon opbeuren en ze waren zo gewend geraakt aan de geluiden en de geuren dat ze die amper meer opmerkten.

Flat 41 was een exacte kopie van de andere woonkazernes in de straatjes van Bow. Het gebouw vormde een vierkant rondom een groezelige betonnen binnenplaats, waarboven vanaf elke etage waslijnen hingen. Het gebouw had als door een wonder niet al te veel schade opgelopen tijdens de Duitse luchtaanvallen en het zat stampvol, maar niet alleen met mensen.

Vlooiën, luizen en kakkerlakken maakten deel uit van het dagelijks leven. Ratten scharrelden door het afval en de overlopende gemeenschappelijke toiletten op de benedenverdieping, honden vochten om restjes en katten joegen op muizen, terwijl smoezelige, halfnaakte dreumesen speelden op het kapotte beton onder de lijnen vol versleten wasgoed, en hun moeders roddelden bij de kranen waaruit ze schoon water moesten tappen. Het oerlelijke flatgebouw, dat was gehavend door de vijandelijke kogels, zwart was van de branden en het roet en wegrotte door gebrek aan onderhoud en de verpletterende armoede, bood onderdak aan honderden zielen.

Ethel woonde met een paar jonge huisgenoten op de derde verdieping en daar nam Ruby afscheid van haar, waarna ze de trap verder afdaalde tot ze op de binnenplaats was. Ze voelde zich licht in het hoofd en moest even blijven staan voordat ze door de smalle steeg naar de weg liep. Ze was al laat en ze wist dat er herrie van zou komen als Ray eerder in de pub was dan zij, maar het kostte haar al haar vastberadenheid om de ene voet voor de andere te zetten.

Het East End was de laatste twee jaar zwaar getroffen en van veel gebouwen was niet meer over dan een uitgebrande huls. Het was een ongewoon warme lentedag en in die plakkerige warmte hing een dikke stofwolk. Ze ving de zure stank van rook op, die nog steeds oprees uit het geblakerde skelet van een pakhuis in de buurt.

Ze ontweek zorgvuldig het ergste puin en de mensen die op zoek waren naar brandhout en andere dingen die ze konden gebruiken. Een groepje jongens was op jacht naar granaatscherven om te ruilen en naar metaal en papier om te verkopen. Aan het begin van de oorlog waren veel kinderen geëvacueerd, maar er waren er heel wat teruggekomen, want een extra paar handen betekende in deze harde tijden een extra salaris.

Ruby liep de straat verder door en sloeg toen een veel smaller straatje in. Ze vermeed de steeg waar de plaatselijke prostituees zich ophielden en die door de pubzoekers als toilet werd gebruikt. Het stonk er geweldig en overal lag afval en stonden overvolle vuilnisbakken. Ze liep snel door naar de voordeur van de Tanner's Arms. Nadat ze diep adem had gehaald om moed bij elkaar te schrapen, duwde ze de gehavende deur open en stapte naar binnen, begroet door de gebruikelijke oorverdovende herrie.

De Tanner's Arms was al meer dan honderd jaar de plaatselijke kroeg. Er kwam niet veel licht door de kleine, smerige ramen en de duisternis werd nog dieper door de donkere betimmering, de zware balken en het lage plafond, dat bruin was van de nicotine. De ouderwetse gaslampen gaven zo weinig licht dat ze amper een schaduw wierpen en de enorme bar, die een hele wand besloeg, vormde een zware barrière van donker eikenhout met spiegels vol vliegenpoep erachter. Er waren een paar tafels en stoelen, maar het merendeel van de vaste klanten stond het liefst aan de bar.

Ruby's ogen prikten van de sigarettenrook, die als een dikke mist tegen het plafond hing, en het lawaai van al die harde stemmen weerklonk in haar oren toen ze achter de bar glipte en haar tas en vest op een plank legde. Ze was blij dat Ray en zijn vrienden nog nergens te bekennen waren, want nu kon ze zich even ontspannen.

Fred Bowman zette grote ogen op toen hij haar in het oog kreeg. 'Jeetje, meid, we hadden je vandaag niet verwacht. Maar ik ben blij je te zien. Glad en ik lopen ons de benen uit het lijf.' De doordringende blik van de waard bleef even hangen bij de blauwe plekken voordat hij haar recht aankeek. 'Weet je zeker dat je het aankunt, Rube?'

Ruby knikte, maar ze werd vuurrood, want ze wist dat het zijn leven een stuk gemakkelijker zou maken als ze ontslag nam en in een van de fabrieken ging werken. Dat kon natuurlijk niet nu ze met Ray was getrouwd, want die had zijn eigen redenen om haar daar te willen houden.

Hoewel hij de bouw had van een zwaargewicht bokser en tegen de meeste lastige situaties was opgewassen, was Fred een goede man en hij en zijn vrouw Gladys hadden haar onder hun vleugels genomen sinds ze voor hen was komen werken. Ze hadden hun best gedaan haar ervan te weerhouden met Ray te trouwen, maar zij was jong en verblind geweest en had niet willen luisteren. Hoewel die arme Fred het maar niets vond dat Ray en zijn criminele vriendjes vaste klanten waren, kon hij er niet veel aan doen. De veiligheid van zijn vrouw, zijn gezin en zijn zaak gingen voor; er waren waarschuwingen afgegeven aan mensen die zich wilden verzetten tegen de groeiende dreiging. Iedereen wist hoe de vork in de steel zat en hij noch Gladys zou Ruby ooit vragen hoe ze aan haar blauwe plekken kwam of waarom ze een week niet was komen werken.

'Als je het niet redt, moet je het gewoon zeggen,' zei hij zacht. 'Ik betaal je evengoed voor de hele avond.'

Ze wierp hem een dankbare glimlach toe en deed alsof ze klaar was voor een drukke avond, want vroeg of laat zou Ray binnenkomen en ze moest hem in een goed humeur houden. Dat kon ze alleen bereiken door zich gedeisd te houden, haar werk te doen en geld in het laatje te brengen.

Net voor sluitingstijd kwam Ray binnenwandelen. Meteen trok hij Ruby's blik, net als die van alle vrouwen in de pub. Hij was zonder enige twijfel de knapste man in de bar, dacht Ruby, ondanks alles met iets van trots.

Raymond Clark was lang en breedgeschouderd en hij droeg zijn maatpak als een man die gewend was aan mooie dingen. Zijn witte overhemd, modieuze das en handgemaakte schoenen benadrukten dat slechts. Hij liet de overjas met fluwelen kraag van zijn schouders glijden, gaf hem aan een van zijn volgelingen en beantwoordde de respectvolle groeten met een uiterst licht knikje van zijn hoofd. Zijn houding straalde macht uit; hij was zich er volledig van bewust dat hij in deze contreien een belangrijk man was, een man met wie rekening moest worden gehouden, ook al was hij pas drieëntwintig. Door zijn familiebanden met de machtigste en meest gevreesde misdadigers in het East End loonde het om met hem op goede voet te blijven en hem op de hoogte te houden van alles wat er in zijn rijk gebeurde.

Zijn donkere ogen werden overschaduwd door de rand van zijn gleufhoed. Hoewel hij heel bijziend was, was hij te ijdel om een bril te dragen. Toch had hij Ruby meteen in het oog en zijn blik hield haar vast als een mot waar een speld door was gestoken. Toen hij wegkeek, merkte Ruby dat ze haar adem had ingehouden. Ze haastte zich om het gebruikelijke glas whisky voor hem in te schenken en het naar de kant van de bar te brengen waar hij altijd zat.

Ray liet zich op een barkruk zakken, omringd door zijn gevolg van zwaargewichten en mannen die met hem gezien wilden worden om zo hun eigen reputatie bij de harde criminelen van het East End op te krikken. Ruby toverde een glimlach op haar gezicht, duwde haar haar voor haar bont en blauwe wang en zette de whisky voor hem neer.

Zijn bijziende bruine ogen gingen van haar gezicht langs haar lichaam naar haar hoge hakken. 'Je ziet er goed uit, meid,' fleemde hij. 'Zie je wel, ik zei toch dat het je goed zou doen om het huis uit te gaan.' Hij keek haar strak aan terwijl hij een slok whisky nam.

Ruby voelde zich als een muis die door een kat in een hoek is gedreven. Ze zag iets overheersends in zijn blik, een onuitgesproken genoeg omdat

ze deed wat hij zei. 'Wil je er nog een?' wist ze uit te brengen toen hij het lege glas op de bar zette.

'Ja, waarom niet? Ik heb vanavond geluk gehad met kaarten en Stan hier is me nog wat verschuldigd.' Hij legde een zware hand op de schouder van de nerveus ogende man die naast hem stond. 'Haal je portefeuille voor de dag, Stan. Je moet een rondje geven.'

Ruby glimlachte star en haastte zich weg om de glazen opnieuw te vullen. Ze wist dat hij er niet van hield als ze een praatje met hem maakte wanneer hij werd omringd door zijn vrienden, maar aan de andere kant hield hij ook niet van haar brutale zwijgen, zoals hij het noemde als ze niets zei. Ze was zich maar al te bewust van zijn controlerende blikken en haar hand trilde terwijl ze probeerde te bedenken wat ze moest zeggen. Maar alles liep door elkaar in haar hoofd en uiteindelijk morste ze wat whisky op de bar. Met een gemompelde verontschuldiging veegde ze het weg. Gelukkig kwam er een eind aan de confrontatie dankzij Gladys, die van de andere kant van de bar riep dat ze hulp nodig had.

Toen Fred de bel luidde voor de laatste bestellingen was Ruby doodop. De pijn lag als een loodzwaar gewicht in haar buik, haar rug was stijf van de spanning en haar hoofd barstte bijna uit elkaar door het lawaai en de sigarettenrook. Maar er stonden nog steeds klanten die bediend wilden worden voor ze eruit werden gegooid en zelfs als die weg waren, moest er nog worden schoongemaakt en moesten de voorraden worden bijgevuld voordat ze naar huis kon en in bed kon kruipen.

Ze wierp een blik op Ray, die nog steeds aan het uiteinde van de bar zat. Hoewel hij leek te luisteren naar de wilde verhalen van zijn bewonderaars, volgde hij alles wat ze deed met zijn blik. Ze beet op haar lip en ging Gladys helpen met het opruimen van de glazen en het legen van de asbakken, terwijl Fred vastberaden de meer onwillige klanten naar buiten werkte. Ze kon alleen maar hopen dat Rays geluk met kaarten hem in een goede stemming had gebracht en dat hij door de hoeveelheid whisky die hij had gedronken snel in slaap zou vallen in plaats van dat de drank zijn drift opstookte.

Terwijl ze de bar en de tafeltjes afnam en de peuken van de vloer veegde, hield ze hem bezorgd in de gaten. Er deed een nieuwe fles whisky de ronde in het groepje, hoewel het allang sluitingstijd was geweest. Ze hoorde hem tegen Fred zeggen dat hij zich geen zorgen hoefde te maken over de snel slinkende voorraad sterke drank, omdat hij de volgende dag een levering kon verwachten, uiteraard tegen het gebruikelijke tarief en een flink deel van de winst. Fred kon niet weigeren, maar Ruby wist hoe erg hij het vond om zijn drank op de zwarte markt te moeten afnemen. Hoewel hij zelf ook weleens een scheve schaats reed, riskeerde hij door dit soort dingen een hoge boete of een gevangenisstraf. Dat zou funest zijn voor zijn reputatie, en zijn pub zou worden gesloten. Ruby's gezicht kleurde rood van schaamte bij het idee dat een fatsoenlijke man zo in de tang werd genomen door iemand van wie ze eens had gedacht te houden.

Ze ging verder met vegen, maar haar gedachten dwaalden af naar ruim een jaar geleden. Ze was nog maar zeventien geweest toen ze Ray had ontmoet en door zijn filmsterrenuiterlijk en zijn nogal gevaarlijke connecties was ze geveleid en opgewonden geweest toen hij haar had uitverkoren als zijn meisje. De zes maanden daarop was ze opgegaan in het luxeleventje van nachtclubs en privébars, waar ze champagne dronken en naar erotische shows keken. Hij gaf haar sieraden en dure kleren, want hij zei dat ze er goed uit moest zien aan zijn arm; hij vond het leuk om met haar te pronken.

Haar handen klemde zich om de bezem toen ze eraan terugdacht hoe vlot ze met hem was getrouwd en hoe snel ze de koude, harde waarheid onder ogen had moeten zien. Het was één grote leugen geweest. Er was geen duur appartement, de sieraden en het bont waren geleend en achter die innemende glimlach en dat knappe gezicht school een driftige man met losse handjes. Toen ze de roze bril had moeten afzetten, had ze gezien dat de goktenten, de stripclubs en de privébars die ze eens zo chic had gevonden eigenlijk onzure gelegenheden waren, waar de onderwereld zaken deed en de strijd tussen de verschillende bendes die het in het East End voor het zeggen hadden hard en gewelddadig werd uitgevochten.

Ze was er al snel achter dat Ray heel goed wist dat hij maar een klein

radertje was in het grote wiel dat zijn familie draaiende hield. Omdat zijn moeder de gruwelijke zonde had begaan om weg te lopen, zou hij nooit dezelfde status krijgen als zijn veel oudere halfbroers. Maar hij had zich aan de familie vastgeklampt, het uiterste gehaald uit zijn connecties en met veel gekonkel en gedraai zoveel mogelijk schimmige zaakjes gedaan om zijn familie te bewijzen dat hij een groter aandeel in hun ondernemingen verdiende. De familienaam was zijn enige kapitaal en daar verkreeg hij een bepaald respect mee, maar hij was zich er maar al te goed van bewust dat dat in een oogwenk kon veranderen als hij zich het ongenoegen van zijn vader en ooms op de hals haalde. Die wetenschap maakte hem heel gevaarlijk als hij dacht dat zijn kwetsbare gezag in twijfel werd getrokken.

Ze was zo naïef geweest om te hopen dat ze gelukkig zouden kunnen zijn en dat de baby hem milder zou stemmen. Maar een vos verloor nooit zijn streken en door de klappen was ze zowel het kind dat ze had gedragen als alle hoop kwijtgeraakt.

‘Wat sta je nou te suffen, meid,’ riep Ray vanaf de bar. ‘Schiet ’s een beetje op. We moeten weg.’

Ze ontwaakte met een ruk uit haar dagdroom, zette snel de bezem weg en pakte haar vest en handtas. Toen ze zich weer omdraaide, zag ze dat hij Fred om haar loon vroeg en het in zijn zak stak. Ze smoorde een protest en liep met een knikje naar de beschaamd kijkende Fred achter Ray aan naar buiten.

Het was pikkedonker. De wind wakkerde aan en de wolken joegen langs een bleke maan. Er waren geen luchtaanvallen geweest en het was heel stil, op het gegil van een dronken vrouw in de steeg na. Ray sloeg een arm om haar schouder en loodste haar onvast door de straat. ‘Pas op waar je loopt op die hoge hakken,’ mompelde hij. ‘Straks val je en dan bezeer je jezelf nog.’

Toen ze zijn sluwe gegrink hoorde, trok ze huiverend het vest strakker om zich heen. Ze kreeg het kouder van zijn woorden dan van de kille aprilnacht en ze kon alleen maar hopen dat hij haar niet bleef kleineren als ze thuis waren.

Hij leek niets te merken van haar onbehagen en liep slingerend over de

verlaten weg. ‘We gaan nog even langs Flannigan’s voor een borrel,’ zei hij nonchalant. ‘Micky is me nog wat verschuldigd voor die laatste levering.’

De moed zakte Ruby nog verder in de schoenen. Ze voelde zich helemaal leeg en stond op het punt in te storten. Het laatste wat ze wilde, was in een rokerige bar zitten en toezien hoe Ray iemand intimideerde die niets terug kon zeggen. ‘Zal ik dan alleen naar huis gaan?’ vroeg ze aarzelend. ‘Je wilt mij er niet bij hebben als je over zaken gaat praten.’

De arm om haar schouders leek zwaarder te worden en de greep om haar bovenarm werd steviger. ‘Je kunt beter met mij meekomen,’ zei hij. ‘Ik wil niet dat je in je eentje rondwandelt in het donker.’

‘Ik weet de weg,’ zei ze zacht. ‘En het is niet ver meer.’

Hij bleef abrupt staan en keek boos op haar neer. ‘Ik zei dat we nog een laatste borrel gingen drinken bij Flannigan’s,’ zei hij effen. ‘Had je daar soms bezwaar tegen, Ruby?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, natuurlijk niet,’ zei ze snel.

Hij trok haar hand door zijn arm. ‘Het duurt maar even,’ zei hij met een knip oog. ‘En dan kunnen we naar huis en naar bed.’

Ruby zag de blik in zijn ogen en kreeg een knoop in haar maag. Het was veel te snel na de miskraam voor intimiteiten, maar Ray had kennelijk besloten dat hij lang genoeg had gewacht en ze kon met geen mogelijkheid iets bedenken om hem op andere gedachten te brengen. Ze keek knippend naar hem op, met stomheid geslagen door een angst die ze niet durfde te laten zien.

Hij bleef haar recht aankijken toen hij zich over haar heen boog en haar kuste.

Ruby moest moeite doen om haar gezicht niet te vertrekken toen zijn hand langs de blauwe plekken op haar voorhoofd en haar jukbeen ging. Hij speelde met haar, maakte duidelijk wie de baas was, en toen loodste hij haar doelbewust door de straat naar Flannigan’s Bar. Ze moest wel mee-gaan.

Dit is het zesde boek in de serie Een veilige haven
Eerste druk mei 2023

Oorspronkelijke titel *All My Tomorrows*

Oorspronkelijke uitgever Arrow Books

Copyright © 2014 Ellie Dean

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the
Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Yolande Ligterink

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie vrouw © Trevillion/Ildiko Neer; achtergrond © Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 6458 3

ISBN e-book 978 90 261 6459 0

ISBN luisterboek 978 90 261 6460 6

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.